

Перспектива

Працюємо для Перемоги!

№28 (1656) 14 липня 2023 року

МІЖНАРОДНА СПІВПРАЦЯ

НА ХМЕЛЬНИЦЬКІЙ АЕС ВІДБУЛАСЯ ДЕВ'ЯТА РОТАЦІЯ МІСІЇ МАГАТЕ

Головна мета міжнародних місій – моніторинг стану безпеки в умовах військових впливів, яких зазнає нині Україна та її ядерні установки. На підсумковій нараді, яка відбулася 7 липня, її учасники обговорили попередні висновки експертів восьмої ротації та озвучили рекомендації щодо роботи наступної групи. Планування роботи на ХАЕС здійснюється відповідно до технічного завдання МАГАТЕ. У його рамках заплановано обходи, наради та інтерв'ю з персоналом Хмельницької АЕС.

Команда чергових експертів, до якої увійшли представник Китаю Фумін Цзян, керівник секції з безпеки експлуатації, та представник Японії Дзюньдзі

Ньюї, експерт МАГАТЕ, працюватиме на атомній електростанції впродовж трьох тижнів, виконуючи завдання з питань ядерної безпеки та захищеності.

Постійна місія МАГАТЕ з питань ядерної безпеки та захищеності на майданчику Хмельницької АЕС почала працювати з лютого 2023 року. Міжнародне агентство з атомної енергії розташувало постійні моніторингові місії на всіх українських АЕС, у тому числі й на Чорнобильській атомній електростанції, у відповідь на офіційний запит уряду України, здійснений відповідно до доручення Президента України. На тимчасово окупованій Запорізькій АЕС місія МАГАТЕ працює з вересня 2022 року.

ВТРАТИ

НА ЩИТІ ПОВЕРНУВСЯ ГЕРОЙ – ВІТАЛІЙ БЕРКОВСЬКИЙ

8 липня, на 500 день повномасштабної війни росії проти України, Нетішинська громада прощалася з воїном Віталієм Берковським, 1976 року народження, стрільцем відділення охорони 1-го батальйону охорони військової частини А2502.

Ворожа куля обірвала життя військовослужбовця 26 червня поблизу населеного пункту Старомайське на Донеччині. Тепер йому назавжди 46 років.

Воїн народився у селі Лючин, що на Острозщині. У Нетішині займався підприємницькою діяльністю.

Та внаслідок пандемії коронавірусу змушений був згорнути бізнес. Проте чоловік не звик опускати рук: працював на тимчасових, сезонних роботах, зокрема й у КП НМР «Благоустрій». Друзі й колеги відгукуються про Віталія, як про працелюбного, совісного чоловіка, завжди готового безкорисливо допомогти.

Фактично з перших днів повномасштабного вторгнення Віталій був призваний до лав Збройних сил України. Кажуть, побував у самому пеклі війни. Ворог обірвав його життя на злеті. Сиротами залишилися двоє синів Андрій та Микола, дружина Наталія, мама Надія, батько Ростислав, сестра Світлана...

Панахиду за загиблим воїном відслужили священники Православної церкви України на чолі з архімандритом Владиславом (Федотовим), настоятелем Собору Св. Архистратига Божого Михаїла та Архангела Гавриїла. Співслужив їм отець Володимир, капелан військової частини А2502.

Від імені громади вклонився Герою за мужність та самопожертву та висловив співчуття рідним міський голова Олександр Супрунок.

Відспівували захисника у Соборі Св. Архистратига Божого Михаїла та Архангела Гавриїла. Поховали Героя на новому кладовищі у Нетішині.

ЗА СИНОМ ДО НЕБЕСНОГО ВІЙСЬКА: ЗАГИНУВ СТІЛЕЦЬ ВІТАЛІЙ САВЧЕНКО

11 липня нетішинці провели в останню дорогу Героя – 50-річного Віталія Савченка, стрільця 3-го стрілецького відділення 2-го стрілецького взводу 1-ї стрілецької роти в/ч А7371.

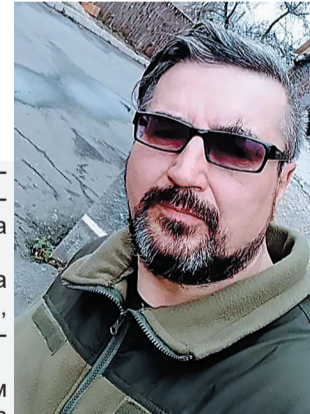
Фельдшер за фахом, Віталій певний час був на передовій військовим медиком, згодом – перевівся стрільцем. Воїн загинув 2 липня під час виконання бойових завдань у с. Кислівка Куп'янського району Харківської області.

Герой народився у селі Зарічне, що у Гошанському районі на Рівненщині. Майстер на всі руки за життя змінив кілька професій, зокрема й ремонтував взуття. Після Перемоги планував започаткувати власну справу.

Віталій пішов на війну вслід за сином, 22-річним актором та істориком Ярославом, який добровольцем вступив до лав Збройних сил України на другий день повномасштабного вторгнення. Син загинув 28 квітня цього року поблизу населеного пункту Васюківка Донецької області, батько – через два місяці на Харківщині. Зрозуміло, що після смерті сина Віталій міг би залишитися оплакувати втрату в тилу, проте вирішив інакше... У Нетішині 50-річний Герой залишив згорьованих дружини Наталію, доньку Соломію, батька Олександра та матір Тетяну.

Панахиду за загиблим відслужили священники храмів ПЦУ та УГКЦ. «Віталій як справжній чоловік зі зброєю в руках віддав своє життя на полі бою... Він знав, що буде боліти матері, дружині, він знав, як буде важко його дитині, але любов до цієї країни була більшою... Не так давно, у травні, на цій площі ми прощалися з сином Віталія – Ярославом. Батько і син... Сьогодні ми бачимо прикрий і болючий приклад. Це той приклад, на якому маємо зростати ми, наші діти. Ми маємо називати їхніми іменами вулиці, ставити на їхню честь меморіальні дошки... Бо хто буде плекати нашу молодь, хто буде показувати приклад для наших дітей?! Ті, хто у важкий час втекли за кордон, хто купається-загоряє по морях, тоді, коли родина хоронить другого чоловіка?... Оце є той приклад! І так важливо, щоб ми його пам'ятали...», – звернувся до громади отець Павло Хведорук, настоятель храму Святого Апостола Івана Богослова (УГКЦ).

Поховали Віталія Савченка на сільському кладовищі Бугрина, що на Рівненщині, поряд з сином Ярославом. Слава Героям!

В ЄДНОСТІ - НАША СИЛА!

16 ЛИПНЯ – ДЕНЬ БУХГАЛТЕРА

АЛЛА МЕЛЬНИЧУК: «КОЛИСЬ ПОЧУТИЙ ВИСЛІВ СТАВ ДОЛЕНОСНИМ У МОЄМУ ЖИТТІ»

Алла Мельничук, нещодавно призначена на посаду головного бухгалтера Хмельницької АЕС, уже 26-й рік поспіль працює на енергопідприємстві. Професійний шлях складався із різних періодів, посад та завдань, проте всі вони лежали в одній площині – бухгалтерії. І сьогодні вона навіть не сумнівається у виборі, якби доля дала шанс усе розпочати з чистого листа. Обрала б знову цю професію.

«Навіть не уявляю себе фахівцем в іншій сфері. Мені моя професія дуже подобається, і я справді щаслива, бо на роботу ходжу із радістю, – розпочинає розмову Алла Анатоліївна. – Звісно, розумію, що тут мають працювати надзвичайно відповідальні та сумлінні люди, потрібно постійно вчитися, бути уважною та акуратною. Проте мене не обтяжує ходен із факторів, які, можливо, когось насторожують та стають пересторогою у виборі професії. Колиш ще школяркою випадково почула фразу, що дебет завжди має сходиться із кредитом. Вона мене зацікавила настільки, що стала доленосною у моєму подальшому житті й остаточно визначила мій професійний шлях».

«Це був 1997 рік, процеси не були настільки автоматизовані, як зараз, було багато паперової рутинної роботи: журнали вхідної та вихідної документації, де від руки потрібно було записувати багато інформації. Ксерокс був моїм надійним помічником: щодня він аж «гарячим» ставав від постійного копіювання документів, які потрібно було роздати у відділи та групи. Тоді у бухгалтерії функціонувало 7 структурних підрозділів, серед яких і тепличне господарство, дитячий садочок. Мені подобалася ця робота, бо вона прищепила такі якості, як відповідальність, уважність, дисциплінованість», – пригадує Алла Анатоліївна.

Тимчасово опанувала й професію ка-

маєш знати все». Спілкуємось і до цього часу, бо є багато спільних тем, спогадів. Намагаємось зустрічатися на днях народження, інших приводах зі своїми колегами, які нині на заслуженому відпочинку, хоча зараз у зв'язку з війною робимо це вкрай рідко. Насправді колектив бухгалтерії дуже дружний, і я не кривлю душею, коли кажу, що для мене це справді друга сім'я. Нині у нашому жіночому колективі працює 60 спеціалістів у семи відділах, є три заступники головного бухгалтера. Кожна з нас різна, але єдине, що поєднує усіх, – це професіоналізм та відповідальність за доручену їй справу», – наголошує головний бухгалтер Алла Анатоліївна.

...В її родині усі жінки – лідерки, як ка-

Алла Мельничук, головний бухгалтер ВП ХАЕС

Алла Мельничук (друга зліва) серед колег відділу обліку запасів бухгалтерії ВП ХАЕС

В родині Алли Анатоліївни бухгалтерську стежку обрала лише вона: мама, Людмила Олександрівна, – знаний у місті педагог, уже багато років трудиться вихователькою у дитячому садочку, виплекала не одне юне покоління. Тато, Анатолій Юрійович, будівельник, руки якого споруджували молоде місто енергетиків, сестра Ірина – лікар. Родина Яремчуків переїхала до Нетішини у 1983 році з Шепетівки, де й народилася моя співрозмовниця. Деякий час мешкали і в Славуті, поки не оселилися в Нетішині на десятиліття. Пані Алла пам'ятає розмах того масштабного будівництва, яке застала дитиною. З поспіхом пригадує, як татко на руках носив її до дитячого садочка, аби дівчинка не йшла по болоті. З пам'яті й сьогодні виринають зведені квартали, дороги, ряди новеньких будинків, які десятками розкривали свої двері молодим сім'ям. Одна з таких новобудов стала місцем родинного затишку для родини Яремчуків, в якій зростало дві доньки.

Закінчивши в Нетішині середню школу №1 (нині – ліцей), Алла Мельничук продовжила навчання в Національному університеті водного господарства та природокористування за спеціальністю «Облік та аудит». Вступаючи до вишу, уже мала базові професійні знання, бо ще в 11 класі закінчила бухгалтерські курси Харківського економічного інституту. А згодом, у 18 років, прийняла для себе перше важливе рішення – влаштуватись на роботу, а навчання продовжити заочно. Її першою посадою і щаблем до професійного зростання стала посада техніка бухгалтерії.

сіра, розповідає, що сім'я дуже переживала за юну дівчину, коли тій доводилось їздити за величезними готівковими сумами у славутський банк, а потім видавати кошти за потребами. Проте ніяких казусів не виникало, і це додало нових знань та навичок у професійному розвитку молоді спеціалістки.

Матеріальний відділ став місцем, де Алла Анатоліївна пропрацювала найдовше у бухгалтерській службі. Вона відповідала за різні напрямки цієї роботи, зокрема займалася розрахунками з поставальниками, згодом очолила відділ. Було нелегко, бо постійно змінювалися податкові закони, організовувалися постійні перевірки контролюючих органів. Тоді й вивела для себе нагальне правило, що вчитися потрібно постійно, в бухгалтерській справі завжди треба тримати руку на пульсі. А ще важливо, аби поряд були люди, яким можеш сказати «щире дякую». Гарними колегами професійна нива не обділила Аллу Мельничук, бо завжди біля неї були фахівці вищого класу, які стали свідками зведення Хмельницької АЕС, її становлення та утвердження в енергетичному секторі держави.

«Дуже багато порад завжди отримувала від старших колег, багато чим завдячую своїм наставницям – Марині Романівні Лебедеві та Світлані Олексіївні Вихівській, які раніше очолювали бухгалтерську службу ХАЕС. І словом, і ділом вони завжди мене підтримували і допомагали. Назавжди для себе запам'ятала слова Марини Романівни: «Твоє, не твоє – розбирайся, вчися, щоб вміти. Щоб бути висококваліфікованим спеціалістом,

зій стрижнем. І бабуся, і мама заклали в наступні покоління доньок, онучок принципи гідності та справедливості. А ще – почуття любові до себе як до жінки, особистості. «Пригадую, моя бабуся була жінкою на всі сто відсотків: доглядала за собою, ходила з акуратною зачіскою. Цьому навчила і маму, і нас, – ділиться спогадами моя співрозмовниця. – Саме мама навчила нас порядку та прагненню до самовдосконалення. Вона завжди підтримувала і підтримує нас із сестрою єдиною фразою: «У вас обов'язково все вийде. Інакше не може бути». І я вдячна їй за це, бо так і стається, навіть якщо ми не зовсім впевнені у власних силах». Тому й черпає натхнення пані Алла у любові рідної родини, а принципами справедливості послуговується у роботі.

«Знаєте, я вчуся та беру приклад навіть з власної доньки Вероніки. Вона надзвичайно багато читає: класичну та сучасну українську літературу, історію. Особисто мені наразі дуже бракує часу, аби взятися за художню книгу, бо нині моїми настільними є Податковий кодекс та Міжнародні стандарти бухгалтерського обліку. Кожного разу знаходжу для себе якісь нові деталі та роз'яснення. Але я обов'язково надолужу та візьму до рук книгу Марії Матіос «Букова земля», яку зараз читає доня», – посміхаючись, каже пані Алла.

«Сім'я – найцінніше в житті кожної людини, у ній велика сила, яка мене надихає», – переконана Алла Анатоліївна і наголошує, що особливо у такі важкі часи як зараз, це надзвичайно дає силу і віру в найкраще. З чоловіком Дмитром вони

виховують сина Максима, який опанує комп'ютерну інженерію у Рівненському фаховому коледжі Національного університету водного господарства та природокористування, та доньку-дев'ятикласницю Вероніку. «Мої рідні завжди мене підтримують та спокійно сприймають мою зайнятість. Дуже тішить, коли діти з гумором вживають слова-терміни, якими користуюсь у своїй роботі. А щосуботи миряться з моїм щотижневим генеральним прибиранням», – жартує співрозмовниця. Ділиться, що дуже любить наводити лад та чистоту у власній домівці: «Особливо люблю мити вікна, мабуть, в характері моєму закладено, що порядок – це основа всього. Він має бути скрізь: і в документах, і в кожному куточку помешкання».

Як і кожна родина, сім'я Мельничуків має свої уподобання та сімейні традиції. Всі вони – завзяті лижники, обожнюють зимовий відпочинок у рідних Карпатах, проте повномасштабна війна поставила на паузу це захоплення. «Нічого зараз не хочеться, не можу дивитися фільми, передачі, от лиш канал з новинами час від часу переглядаю. Враховуючи, що нині уже понад 500 днів триває кривава повномасштабна війна, у кожного свідомого українця змінилися пріоритети. Ми маємо тримати трудовий фронт так, як наші боронителі тримають фронт на полі бою. Ми повинні донатити, допомагати, завжди бути готовими до різних викликів», – переконана співрозмовниця.

Вона свідомо бере участь у допомозі нашим захисникам і впевнена, що війна в країні вимагає від кожного ще більшої відповідальності. Разом із колективом бухгалтерії на 40-річний ювілей з часу утворення служби прийняли рішення закупити автомобіль на передову, і дуже раділи, що здійснили цей задум. Усі до однієї влилися у волонтерську діяльність: допомагають синам та братам своїх колег, які наразі на фронті. Збирають періодично суми, адресні допомоги та ділять їх між захисниками.

Алла Мельничук каже: «Це наші воїни тримають нам небо. Допоки вони там стоять пліч-о-пліч, ми тут маємо спокій. Сьогодні я ще з більшою впевненістю і здоровим оптимізмом вірю в нашу Перемогу, яку ми здобуємо високою ціною. А в переддень професійного свята хочу побажати своїм колегам насамперед Перемоги нашій Україні, миру усім нам та нашим родинам, спокою в душах».

Тетяна Степанюк

СВІТЛАНА СІДЛЕЦЬКА МАЙЖЕ 40 РОКІВ КОНТРОЛЮЄ ЯКІСТЬ МЕТАЛУ НА ХМЕЛЬНИЦЬКІЙ АЕС

Як одна мить пролетіли 38 років роботи у лабораторії металознавства відділу контролю металів Хмельницької АЕС: пуски обох енергоблоків, суботники, спартакиади, підтримка українських захисників, з-поміж яких чимало колег.

Для Світлани Іванівни – це перше та єдине місце роботи на Хмельницькій АЕС, за ці роки прізвище Сідлецька вже стало певним знаком якості виконаної роботи.

Світлана Іванівна прийшла у відділ контролю металів у червні 1986 року, через два роки після створення підрозділу. «Пощастило працювати при усіх керівниках. На роботу приймав старший майстер лабораторії контролю металів Микола Мороко, головний наставник у професії. Згодом відділ очолили вже покійний Юрій Копилов, Ілля Клещевніков, Василь Литвинко та нинішній керівник Дмитро Шматько. За ці роки чисельність колективу зросла з 20 до 70 осіб», – робить екскурс в історію Світлана Сідлецька, лаборант з фізико-механічних випробувань лабораторії металознавства відділу контролю металів.

Наша співрозмовниця розпочинала працювати на Хмельницькій АЕС, коли тут фактично ще не було прохідної, а навколо енергоблоків не височіла загорожа. На території роботи виконували будівельники з Польщі. Це пора молодості пані Світлани, можливо, тому вона згадує цей час з особливою теплотою.

«Пуски першого та другого енергоблоків, як миті, пролітають перед очима. Тоді ми всі виходили на суботники, прибирали територію перед знаменними подіями. Були всі дуже дружними, розуміли, що від кількості працюючих енергоблоків Хмельницької АЕС залежить добробут самих атомників та міста енергетиків», – розповідає жінка.

Спортивні здобутки відділу контролю металів – окрема сторінка її розповіді. Через роки не пам'ятає кількість призових місць, проте назавжди в її серці атмосфера тих подій.

Нескладно порохувати, що професійний стаж жінки перевищує вік окремих її молодих колег. Світлану Іванівну цінують за майстерність, доброту, відкритість та прагнення поділитися знаннями. Саме її колеги звернулися до редакції з проханням розповісти про лаборантку. «Переймав досвід у Світлани Іванівни, коли 12 років тому влаштувався у підрозділ інженером з ремонту. Таких фахівців, як вона, виховують роками. Професіоналізм у ній поєднується зі щирими людськими якостями», – розповідає її безпосередній керівник

Світлана Сідлецька, лаборант з фізико-механічних випробувань лабораторії металознавства ВКМ

Володимир Вербіцький, начальник лабораторії металознавства.

Світлана у лабораторних умовах проводить візуальний огляд, механічні випробування металу обладнання ХАЕС, визначає його твердість, склад, рівень корозії та інше. Фахівчиня також атестує зварників, використані ними технології, перевіряє зварне з'єднання.

«Кожен працівник відділу контролю металів – справжній майстер своєї справи, адже несе індивідуальну відповідальність за виконану роботу. Провів перевірку – підтвердив якість зробленого власним прізвищем. Тут за спинами колег не сховаєшся», – розкриває професійну «кухню» Світлана Сідлецька.

Чимало її колег нині боронять Батьківщину від російського окупанта, а

підрозділ гуртується навколо допомоги фронту. Особливо вболівали за пораненого Артема Франковського. Сьогодні у фокусі уваги інженери лабораторії металознавства – строковик Андрій Сережко та фронтовик Олександр Піголь. До слова, Олександр спочатку служив у добровольчому формуванні Нетішинської територіальної громади, збирав та переганяв

тиру. Незабаром молоді люди побралися. Пів року мешкали у Славути, а згодом переселилися у новобудову. «Тоді, у 1984 році, наш будинок навпроти міської лазні був єдиним у тому мікрорайоні, навколо вирувало будівництво, а оддалік все ще стояли сільські хати», – пригадує наша співрозмовниця.

Світлана Іванівна та Йосип Казимирович – знані у місті атомники. Кілька років тому чоловік пішов на заслужений відпочинок з посади заступника начальника ЦВІКу. Двоє їхніх дітей гідно продовжили династію енергетиків: син Роман – провідний інженер з експлуатації цеху вентиляції та кондиціонування, донька Юлія – інженер управління виробничо-технічної комплектації.

Десять років тому родина Сідлецьких переселилася у село Кривин. Тож нині можуть відразу з порога ступити на рідну землю, походити по росі. «Люблю Кривин, а ще більше – власне обійстя», – каже Йосип Казимирович. Їхній шлюб вивіреним роками. Світлана Іванівна не приховує: вона щаслива жінка. Якщо чотири кутки їхнього будинку та теплиця тримаються на дружині, то обійстя, город та сад – на чоловікові. Він любить доглядати за деревами, прополувати город. Сідлецькі вирощують курей, качок, піклуються про kota й собаку. Та найбільше люблять, коли в гості приїжджають онуки: четверо хлопців та дівчинка. Старший, 18-літній Віталій, – студент механічного факультету Національного університету водного господарства та природокористування, можливо, з часом продовжить династію атомників. Особливо люблять простір дідівського подвір'я восьмирічний Дмитро та трирічні двійнята Влад та Вадим, єдина дівчинка Анастасійка.

Сьогодні Світлана Іванівна готується вийти на заслужений відпочинок. «Може спати спокійно, адже лабораторію залишаю у надійних руках справжніх професіоналів», – каже жінка. З усього видно, що доля підрозділу, якому присвятила 38 років життя, їй не байдужа.

Наразі головне прагнення Сідлецьких, як і мільйонів українців, – Перемога над ворогом. «Після Перемоги у країні стане легше дихати. Україна нарешті вступить у Євросоюз, наше життя налагодиться і ми з чоловіком зможемо втілити свою давню мрію – вирушити у паломницький тур до Ватикану», – ділиться Світлана Сідлецька. Та головне – Перемогти!

Лариса Власюк

БЕЗБАР'ЄРНІСТЬ

НА ХМЕЛЬНИЦЬКІЙ АЕС ВПРОВАДЖУЄТЬСЯ ПРОГРАМА З РЕАЛІЗАЦІЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ СТРАТЕГІЇ БЕЗБАР'ЄРНОСТІ

Нещодавно на Хмельницькій АЕС під головуванням генерального директора енергопідприємства Андрія Козюри відбулося чергове засідання робочої групи із впровадження на атомній електростанції програми «Національної стратегії зі створення безбар'єрного простору в Україні на період до 2030 року».

Проект такого документа вже підготовлено на основі пропозицій працівників підрозділів, також обстежено основні об'єкти, на яких варто подолати насамперед фізичні бар'єри, що заважають людям з інвалідністю заради потрапити, наприклад, до інформаційного центру ХАЕС, навчально-тренувального центру, споруд спортивної інфраструктури.

Окрім фізичних бар'єрів, на підприємстві вже усувають недоліки в комунікаціях: впроваджено «Словник толерантної мови» та «Правила безбар'єрності та рівності». До прикладу, беручи до уваги правила рівності, потрібно дотримуватися принципу «спочатку людина».

Для безбар'єрної мови є просте правило, яке звучить так: «Спочатку говоримо про людину, а не про її риси». Єдиним коректним терміном сьогодні є людина, тобто у фразах та висловах спочатку згадуйте людину, а далі вже її ознаки, якщо це потрібно. Наприклад, людина з інвалід-

ністю, людина з ДЦП, людина з синдромом Дауна. Отож, правильно буде: людина з інвалідністю, людина з фізичними (сенсорними, психічними, інтелектуальними, ментальними) порушеннями, людина з порушеннями опорно-рухового апарату, людина з порушеннями рухової функції. Не вживаємо: інвалід, особлива людина, недездатний, інклюзивна людина, каліка тощо, адже інвалідність – це тільки одна з ознак людини, при цьому вона може бути членом дружиною, донькою, сином чи братом, з темним чи рудим кольором волосся, професіоналом у якійсь справі, спортсменом з низкою досягнень.

Якщо ж ми говоримо, наприклад, «інвалід», ми по суті знеособлюємо людину, зводимо її особистість до якоїсь одної характеристики. Але насправді це не так – усі ми значно більше, ніж якась одна ознака.

БЕЗБАР'ЄРНІСТЬ – ЦЕ ...

...КОЛИ НЕ БАЙДУЖИЙ
ДО ПРОБЛЕМ ІНШИХ

Власна інформація

ЧЕРГОВИЙ ВНЕСОК У ДОПОМОГУ ЗСУ ВІД РИБАЛОК-АМАТОРІВ

Минулої неділі на технологічній водоймі Хмельницької АЕС відбулися благодійні змагання на кубок «Клубу рибалок-аматорів ВП ХАЕС» з лову хижої риби з човна. Захід, приурочений до Дня рибалки, проводився на підтримку Збройних сил України. Зареєструвалися вісім десятків учасників.

Переможці благодійних змагань на кубок «Клубу рибалок-аматорів ВП ХАЕС»

На Хмельницькій АЕС любителі риболовлі беруть участь у різних змаганнях, які організовує «Клуб рибалок-аматорів ВП ХАЕС». Найбільшою популярністю користуються заходи, приурочені до Дня рибалки, який прийнято у нашій державі відзначати щороку у другу неділю липня. Його мета – підтримка співробітників рибного господарства, профспілок. А для тих, хто не мислить себе без цього захоплюючого хобі, – це ще один привід провести вільний час за улюбленим заняттям на природі.

Від початку створення «Клубу рибалок-аматорів ВП ХАЕС» зародилась традиція відзначати День рибалки проведенням спортивної риболовлі на поплавкову вудку,

яка вважається найпопулярнішим у світі обладунком любителів полювання на різні види риби. Перші організовані риболовлі відбулися на «гарячому» та дренажному каналі, а потім за рибалками було закріплене відповідне місце у другому секторі технологічної водойми.

Перед відзначенням чергового Дня рибалки голова «Клубу рибалок-аматорів ВП ХАЕС» Сергій Онищук організував опитування серед місцевих любителів риболовлі щодо формату проведення цього виду змагань. Більшість рибалок-аматорів віддали перевагу лову хижої риби з човна.

...Недільний ранок для рибалок видався комфортним. Усі учасники змагань, які прибули на територію першого сектора водойми-охолоджувача, побачили несподіване вітром плесо. Після жеребкування та настанов щодо основних правил поведінки на водоймі-охолоджувачі електростанції саме воно стало місцем дислокації команд на човнах.

Не минуло й кількох десятків хвилин, як до суддів почала надходити інформація про першу впійману рибу. Членам команди «Ріке Тім» вдалося підняти з дна гарного судака.

Потім рибалки хизувались і великими окунями, щуками, маса яких фіксувалась у протоколі.

Судді також взяли участь у приготуванні різних традиційних рибальських страв, серед яких незмінною королевою куховарства є рибальська юшка. Знову її приготування було довірено неперевершеному ку-

Щука масою 6 кілограмів 200 грамів – досягнення команди «BLACK FISH»

харю-ентузіасту Олександрю Брянчику.

На небі повноправно владарює сонце, але вітер все ж таки спромігся нагадати про себе хвилину, яка котилася з боку захисної дамби. Вона – помірної висоти і не створює особливих перешкод для плавзасобів та майстерності у поведінці зі спінінгами.

Після звукового сигналу про завершення змагань до берега почали наблизитись екіпажі рибалок. Тут кожного з них зустрічали судді, які ретельно фіксували кількість улову. А потім урочисто було озвучено загальні підсумки. Так, зокрема, у ході заходу найкращу майстерність показала команда «Двоє в каное» із результатом улову – 13 кілограмів 180 грамів. Деяко скромніші результати були зафіксовані у команд «Супер-Контіки» (11 кілограмів 880 грамів) та «Темна Конячка» (11 кілограмів 780 грамів). Призами також були відзначені переможці у різних номінаціях. Володарем найбільшої риби – щуки масою 6 кілограмів 200 грамів – стала команда «BLACK FISH». А команда «Двоє в каное» під час змагань зуміла розвіяти міф про нещасливе число «13»: її порядковий номер у протоколі був саме таким, але це не завадило рибалкам упіймати свої переможні 13 кілограмів хижої риби.

Велику жагу до перемоги знову продемонструвала команда «DODGERS», яку представляли молоді рибалки-аматори Олександр Каржау та Олександр Савченко. Вони зуміли посісти п'яте місце.

Під час оголошення підсумку змагань голова «Клубу рибалок-аматорів ВП ХАЕС» Сергій Онищук повідомив, що протягом благодійної риболовлі було зібрано 38 тисяч 600 гривень. Ці кошти будуть передані ГО «Енергія наших сердець» для закупівлі запасних частин для ремонту автомобіля, який використовувався у зоні бойових дій. Крім цього, члени «Клубу рибалок-аматорів ВП ХАЕС» придбали прилад нічного бачення для водія, яким буде оснащено відновлений автомобіль.

Також Сергій Онищук повідомив про те, що «Клубом рибалок-аматорів ВП ХАЕС» уже проведено десять благодійних змагань зі спортивної риболовлі, у ході яких було зібрано 432 тисячі 190 гривень. Ці кошти були використані на закупівлю воїнам ЗСУ різних технічних засобів та амуніції, серед яких генератори, квадрокоптери, прилади нічного бачення, прилади для забезпечення супутникового зв'язку тощо. Також один із членів «Клубу рибалок-аматорів ВП ХАЕС» передав автомобільний двигун, вартість якого складає три сотні тисяч гривень. Завдяки цьому було відновлено автобус для перевезення військових у зоні бойових дій.

Як запевнили організатори благодійної спортивної риболовлі, наступні змагання також сприятимуть допомозі ЗСУ. Все для нашої Перемоги!

Олександр Шустерук
Фото автора

Радіаційний стан навколо Хмельницької АЕС за період з 3 по 10 липня 2023 року

ГАММА-ФОН:

м. Нетішин – 0,102 мкЗв/год
м. Острог – 0,100 мкЗв/год
м. Славутич – 0,110 мкЗв/год
с. Межиріч – 0,107 мкЗв/год
с. Старий Кривин – 0,112 мкЗв/год
с. Білотин – 0,096 мкЗв/год
с.м.т. Мізоч – 0,098 мкЗв/год

Радіаційний, екологічний та протипожежний стан на промисловому майданчику та у прилеглих регіонах знаходиться на рівні, відповідному нормальній експлуатації енергоблоків, і не перевищує природних фонових значень.

За даними досліджень еколого-хімічної лабораторії ВОНС ВП ХАЕС, якість води водойми-охолоджувача Хмельницької АЕС у травні за окремими показниками краща якості води річки Горинь (поблизу м. Нетішина). Скиди в навколишнє природне середовище відсутні.

Перевищення затверджених нормативів гранично допустимих викидів забруднюючих речовин від стаціонарних джерел забруднення не зафіксовано. Сумарні викиди значно менші за потенційний викид підприємства.

Благодійний захід

КОЗАЦЬКА ВЕРСТА ТА КОЗАЦЬКИЙ ВОЛЕЙБОЛ

15.07

Голубі озера с. Стригани

Організація молоді ВП ХАЕС

КАЕС КННПР

Перспектива

ЗАСНОВНИКИ:

адміністрація та трудовий колектив ВП «Хмельницька АЕС»
ДП «НАЕК «Енергоатом»

Газета заснована у 1991 році
Свідоцтво про реєстрацію періодичного видання Серія ХЦ № 200 від 25 жовтня 1994 р.

Головний редактор **Тетяна Степанюк**, тел.: 6-37-84
Редактор **Лариса Власюк**, тел.: 6-37-85
Кореспондент **Олександр Шустерук**, тел.: 6-37-86;
E-mail: stepanyuk.tetiana@khnpp.atom.gov.ua

Газету зверстано у ДОД ЦГЗ ВП ХАЕС.

Віддруковано у видавничстві ТОВ «МЕГА-ПОЛІГРАФ», м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14, тел/ф.: (044) 581-68-15. Тираж 1000 екз. Зам. 2435 Розповсюджується безкоштовно

